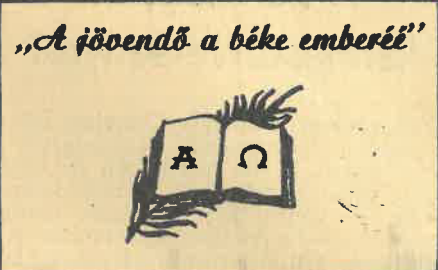

BEKEHÍRNÖK

XVIII. (LXIII.) 21—22 A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA 1974. június 16.

NYILATKOZAT

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának tagegyházai Isten iránti hálával, őszinte nagyrabecsülés-sel és áldáskívánással köszöntik a föld népeinek békemozgalmát, a fennállásának negyedszázados évfordulóját ünneplő Békevilágtanácsot.

A nemzetközi békemozgalom, amelyet a békeszerető erők 25 évvel ezelőtt, a hidegháború korszakában kezdeményeztek, kibontakozása óta felbecsülhetetlen értékű szolgálatot végez a világ békéjének fenntartása és megszilárdítása, az emberiség megmentése érdekében.

Az emberszeretetet szent kötelességétől indítva Ökumenikus Tanácsunk tagegyházai kezdetől fogva képviseltették magukat a hazai és nemzetközi békemozgalomban, megalakulásától kezdve részt vettek a Béke világtanács kezdeményezéseiben és tevékenységében; szellemi és anyagi támogatással igyekeztek elősegíteni a békefáradozások sikerét. E hozzájárulásuk egyik formájaként támogatják a Keresztyén Békekongresszus munkáját, amelynek az a célja, hogy az egyházak és keresztyének egyre nagyobb mértékben felismerjék felelősségüket és betöltsék szolgálatukat: munkálják az „egy vérből teremtett emberi nemzet-ség” körében a megértést, a szolidaritást és az összetartozás gondolatát. A Keresztyén Békekongresszussal együtt vallja Ökumenikus Tanácsunk, hogy a béke és igazságosság elválaszthatatlanul összetartozik, amint a bibliai mondás kifejezi: „igazság és békesség csókolgatók egymást”.

A béke erőinek állhatatos erőfeszítése nyomán ma a világban örömdetesesen észlelhető a feszültség csökkenése és a békés egymás mellett élés eszméjének térhódítása. Ennek ellenére még mindig vannak válságócok és nem szűntek meg azok a törekvések, amelyek veszélyeztetik az emberiség életét, a népek boldogulását és a világ békéjét.

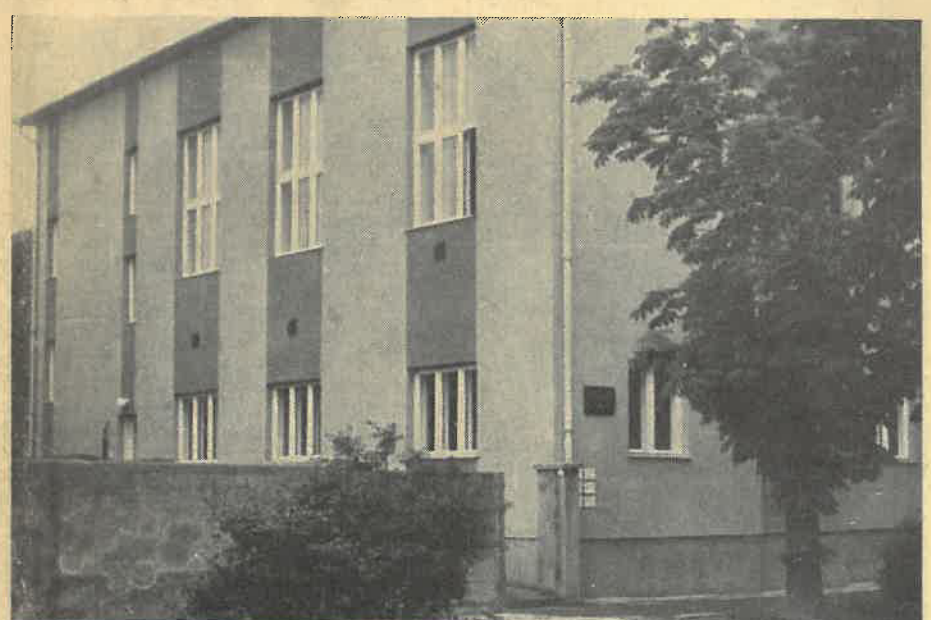
Meggyőződésünk, hogy nélkülözhetetlenül szükséges a világ békeszerető erőinek összefogása. Nyomatékosan szót emelünk azért, hogy a jóakarató emberek — hívők és nem hívők — működjenek elszántan együtt a béke nemes ügyében.

Az európai kontinens életében különös figyelmet és támogatást érdemel az európai biztonsági konferencia. A béke híveinek mindent meg kell tenniük azért, hogy az európai államok e nagyfajta tanácskozása mielőbb teljes sikerrel fejezze be e munkáját.

A Magyar Egyházak Ökumenikus Tanácsának tagegyházai — híveik, lelkészeik és vezetőik — saját ügyüknek tekintik a világ békeszerető erőinek célkitűzéseit, a békés egymás mellett élés és az együttműködés eszméjét. Ezért továbbra is minden tőlük telhető módon, készséggel és odaadással kívánják támogatni a népek békeakarátát kifejezésre juttató nemzetközi békemozgalmat, a Béke Világtanács munkáját.

A Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsának
Elnöksége

Imaházavatás Miskolcon

Amerikában élő magyar baptisták szívesen üdvözlét adták át.

Patkás Gábor helyi lelkipásztor testvér ismertette az imaház építését. „Gyülekezeti házunk felavatásának napján hálás szívvel tekintünk vissza az elmúlt esztendőkre, a lelkes odaadás, a szorgos segítőkészség és a nagy összefogás kézzelfogható történelmi időszakára, az Úr hajlékának felépítésére.”

A régi gyülekezeti épületek kisajátítása után 1971. áprilisában vásároltuk meg jelen telkünket. 1972 szeptemberében megtörtént a régi épületek lebontása, és egy hónap múlva már kész volt az alap és a lábazat. Az épület — imaház és szolgálati lakás — teljes felépítése 1973. március havában kezdődött, és egy évi szorgos munka után most készült el végleges formájában.

Ezt követően Patkás testvér kifejezte köszönetét mindazok felé, akik segítettek a nagyszabású építkezésben.

„Köszönetet mondok a Városi Tanács és az Építési Osztály illetékes vezetőinek jóindulatú támogatásáért. Hálás szívvel emlékezem meg arról

a segítségről, amelyet az Amerikai Déli Baptista Szövetségtől kaptunk az építkezéshez.

Megköszönöm egyházunk vezetőinek, Laczkovszki János egyházelnök testvéreinek és munkatársainak széles körű segítségét mind anyagi, mind erkölcsi vonatkozásban.

A magyarországi baptista gyülekezetek igen nagymértékben nyújtottak segítséget mind pénzületi adományok, mind személyes munka formájában. 25 gyülekezetből jöttek segíteni az építést. Ebben az épületben sok szív és sok kéz szerete vált kézzelfoghatóvá.”

Patkás testvér név szerint is többet kiemelt, akik oroszán részt vállaltak a munkálatokban.

„Mi, akik e hajlékban sok áldást fogunk nyerni, hálás szívvel köszönjük meg az igazi testvéri segítséget. A munka befejeződött, most már úgy segítsétek nekünk, hogy imádkozzatok hivatásunk és szolgálatunk maradéktalan betöltéséért.”

Az avató ünnepség másnapi folytatásáról lapunk legközelebbi számában fogunk beszámolni.

A meg nem értett búcsúzás

Alkonyulat következett, Jézus földi tevékenységének és életének a vége. A méreteiben nagy, áttekinthetetlen mű, a válság munkája befejezéshez közelített. Még egy néhány — de az eddigénél jóval súlyosabb természetű — próbapont volt hátra, amely üdvözítőket egészen lekötötte.

Ekkor már ellenségei csoportjának körvonalai mind határozottabban kezdtek feltűnedezni. Ők, akik az Úr Jézus mesterművével, vallásának fogalmával nem értettek egyet, sőt inkább ellenkeztek vele, sértegetőleg bírálták, beszédeiből vádat koholtak ellene. Az Úr Jézus idejében felismerte a bajok igazi okát, de neki mindazt úgy kellett tennie, ahogyan tette, az isteni eleve elrendelés megmáshíthatatlan ténye alapján.

Egyébként meg volt a szomorú véleménye legszűkebb környezetéről is. Nagyon lehangoló ez a jellemzés: „Egy tiközületek ördög” Júdásra gondolt, aki a legvégső percben kivált a tanítványi csoportból és elárulta „az ártatlan vért”.

Mikor már ennyire jutottak a dolgok, egy alkalmasnak vélt időben kijelentette nekik az Úr, hogy földi, messiási munkássága csakhamar befejeződik. „Még egy kevés időig veletek vagyok — kerestek majd engem, de nem találtok!... Ahová én megyek, oda nem jöhettek!” Nagy lehangoltság és döbbet-

net vett erőt rajtuk. Nem mehetünk vele? Sem utána?! Ezt látta Jézus is. És hogy a nagy szomorúság és a gondok súlya a földre ne nyomja őket, közbeiktatja az Úr a „szeretet” új parancsolatját.

Kijelentését az tette rejtélyessé tanítványai előtt, hogy ahová ő megy, tanítványai nem mehetnek. Eddig mindig vele voltak, mindenhol magával vitte őket — s most nem mehetnek vele?! Mély gondolatokba merülnek, hallgatnak és Mesterük arcát figyelik. Végre Péter megszólal, és szenvedélyes szeretettől átszőtt hangon kérdezi meg: Hová mégy, Uram? Az Úr rövid, világos választ ad, de a kérdező nincs megelégedve. Nem érti? Ki tudja hol kalandozik csapongó képzelődése? Azért újból kérdezősködik, további kérdéseket tesz fel. „Uram, miért nem mehetek utánad?” Ezt tanítványi hűségfogalmával erősíti meg: „Hiszen az életem adom érted.” A Mester szelíden óvatosságra inti Pétert. De ő ezt sem vette tudomásul — nem értette meg és a próba tüzebe kerülve, nagy zuhanással bukik el. Megtagadja a Mestert.

Az önbizalomból eredő híres fogadkozás retentó veszedelembé döntötte volna Pétert, ha az Úr kegyelmesen rá nem tekint és a szemek találkozása révén, ki nem csordulnak a bánat könnyei. Végtelen fontos az éber vigyázás az élet minden területén. Nagyobb dolgok kivitelezéséhez nem elég csupán a jószándék, vagy ötletes terv. A mi énnünknek túlzott hiúsága

miatt, sok könny, bánat és csalódás ért már bennünket. „Nála nélkül semmi jót nem tudtok cselekedni.” Ez biztos. De sokszor mi sem értjük meg, hogy mit is mond az Úr. Ennél fogva nem is tudjuk követni őt, az ő magasán, a természetfelettség világában szárnyaló szelleme csodás megnyilatkozásait. Megakadályoz minket ebben az emberi elme korlátoltsága.

Hiába, kicsinyek vagyunk. Isten gondolatvilágában járhatlanok. Erre int az Úr Esaiás 56:9-ben mindenkit, hogy: gondolatai nem a mi gondolataink. Csupán az érzékelhető dolgok mivolta érthető előttünk, még az sem mindenben. Ha eddig még nem értették volna meg, most Péternek adott válaszából: „Ahová én megyek, most én utánam nem jöhetsz, utóbb azonban utánam jössz...” teljesen világossá vált. A Jn. 14. rész 4-ben mondott szavai szerint végül egész érthetővé lett Krisztus Urunk szándéka és terve. „Hová megyek? Tudjátok, az utat is tudjátok!”

Bizonyos, hogy semmi kétséget nem hagyott lelkükben isteni tervét illetően. Még további felvilágosítással szolgál nekik, mikor fellebbenti a titkok fátylát és elmondja végső következtetésével, hogy: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez (Jn 20:17).

Ezek után értelmetlenség volna bárki részéről is a péteri kérdés fenti formában való megismétlése: „Quo vadis, Domine?” — „Hová mégy, Uram?” Cserfalvi István

